

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

DEBBIE MACOMBER

Jalutuskäik rannas

ROMAAN

Om

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
A Walk Along the Beach
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolev raamat on ilukirjanduslik teos. Kõik nimed, tegelaskujud, kohanimed ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või neid on kasutatud ilukirjanduslikel eesmärkidel ning igasugune sarnasus tegelikult elavate või juba surnud inimestega, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2020 by Debbie Macomber. All rights reserved.
This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E12404921
ISBN 978-9949-82-840-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Suvi 2020

Armsad sõbrad!

Pühenduses toodud nimi ei pruugi teile tuttav ette tulla. Minu sõber Roberta Stalberg, kes kirjutas pseudonüümi Christina Skye all, suri 2018. aasta maikuus kasvaja tõttu. Ta oli mu parim sõbranna ja ma igatsen teda iga päev. Ma olen hakanud sõna *kasvaja* vihkama. See on röövinud meilt liiga palju armastatud inimesi.

Pärast Roberta surma leidsin, et pean tegema kirjutamisega pausi. Ma ütlesin oma agendile ja toimetajale, et võtan aasta vabaks. Roberta kaotus mõjus mulle laastavalt. Sedamööda, kuidas nädalad möödusid, jõudsin tõdemuseni, et võib-olla pole kõige parem viis sõpra mäletada mitte kirjutamisest loobumine, vaid hoopis vastupidine. Otsustasin kirjutada raamatu tema mälestuseks.

Suur tänu Michael Hansonile, kes pajatas mulle oma kogemustest ja seiklustest vabakutselise fotograafina. Samuti olen tänu võlgu Ron ja Katie Robertsonile, kes jagasid minuga oma tütre Katrina kasvajaga võitlemise teekonda. Katie raamat „Ankurdatud“, mille ta kirjutas pärast Katrina surma, liigutas mind sügavalt.

Loodetavasti pakub teile rõõmu kohtumine raamatu „Majake mere ääres“ tegelastega väikeses Oceanside'i linnas. See on just sedasorti paik, kuhu me oleksime Robertaga sõitnud mõtteid koguma, kuduma ja pööraselt naerma. Ma loodan, et te kõik leiate oma elus nii imelise sõbra, nagu minul oli Roberta.

Soojade tervitustega,

Debbie Macomber

P.S. Minuga saab ühendust minu veebilehe kaudu DebbieMacomber.com ja te võite mulle kirjutada aadressil P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366.

Mu armsa sõbra Roberta Stalbergi mälestuseks.

ESIMENE PEATÜKK

WILLA

Ta on nii lahe,“ sosistab mu õde Harper, kui ma istun tema „T juurde lauda mulle kuuluvas väikeses kohvikus nimega Kohvituba Washingtoni osariigi rannikul Oceanside’is. Ma teadsin täpselt, kellest ta räägib, ja keeldusin vaatamast. Tõesõna, ma ei tohiks sellele mehele tähelepanu pöörata. Ma ei tohiks tema poole vaadata. Ei tohiks vaadata.

Ma vaatasin.

„Kellest sa räägid?“ küsisin ma, püüdes iga hinna eest huvi varjata. Ma olin märganud liivakarva juustega pikka kasvu saledat meest, kes teatava regulaarsusega leti ees käis. Mu õel oli õigus. Mees oli tõesti lahe. Aga mitte nii jalustabav nagu ajakirjade kaanemodell. Ta tõmbas pilku, aga mitte karjuvalt. Ta juuksed langesid laubale ja ta sinised silmad olid soojad. Sõltuvalt sellest, mis tal seljas oli, mõjusid silmad mõnel päeval tumedamalt, mõnikord heledamalt. Ta lõual oli väike lohk, samuti paremal põsel. Ma teadsin, et ta nimi on Sean, sel lihtsal põhjusel, et olin kirjutanud ta nime kohvitopsile. Kui ta esimest korda kohvi tellis, parandas ta mind,

sest olin kirjutanud ta nime *S-h-a-w-n*, ja ta selgitas, et tema nimi kirjutatakse „e“-ga – Sean.

„Willa, ära mängi lolli. Sa tead täpselt, kellest ma räägin. Too mees on rabav. Tunnista seda.“

Teesklesin õlgu kehitades, et see ei paku mulle huvi. „Nagu ütled.“

„Kas ta astub siit sageli läbi?“ küsis Harper laua kohale kummar-
dudes, just nagu üritaks paremini näha.

Mu õde oli lausa pöörane flirtija. Nii oli see ikka olnud, kuigi tema suhted ei kestnud kauem kui paar nädalat. Tema oli avatud, mina aga endasse tõmbunud, tagasihoidlik, vaikiv. Harper oli treener minu kohvikust paari kvartali kaugusel asuvas Oceanside Fitnessklubis ja andis ka joogatunde. Ta oli klubi kõige populaarsem treener ja selleks oli ka põhjust. Harperiga koos oli kõik tore ja vahva – isegi trenn – ja see ütleb juba midagi.

„Mis ta nimi on?“ käis Harper mulle peale.

Tavaliselt oleksin soovitanud, et mingi ja tutvustagu end mehele, reeglina ta tegigi seda. Aga seekord ei teinud ma seda ettepanekut isekal põhjusel. Ma teadsin, et nad ajaksid juba mõne minuti pärast sõbralikult juttu. Selline Harper kord oli. Ta oli blond, ilus, heas vormis ja sedasorti sõber, keda kõik ihkaksid leida. Tal pruukis vaid oma rabavalt ilusaid siniseid silmi volksutada ja juba olidki mehed temast võlutud ja sisse võetud.

„Sean,“ vastasin ning tundsin otsemaid süümepiinu. Mul polnud ta peale mingit õigust ja ta polnud ilmutanud minu vastu vähimatki huvi. Me olime kõigest paar sõna vahetanud. Ta naeratus oli soe ja võluv. Minu kõhkluse põhjuseks polnud üksnes minu enda huvid. Ma teadsin, et kui Harper ta sihikule võtab, ei kesta suhe kaua. Harperi suhted ei kestnud kunagi kaua ja ma ei tahtnud, et Sean saaks haiget. Mulle näis, et ta on tundlik inimene. Pühade vahe! Kust ma seda võtan? Mis rumal mõte see on?

„Sean,“ kordas Harper mõtlikult. „Nagu Sean Connery?“

„Sa peaksid end talle tutvustama,“ soovitasin vastumeelsusega võideldes. Ma käitusin egoistlikult ja tegin ennatlikke järeldusi.

Harperi kaunile näole sugenes lai naeratus ja ta raputas pead. „Seda juba ei juhtu.“

„Miks?“

„Willa, see mees on sinule,“ ütles ta kelmikalt silma pilgutades.

Tahtsin talle vastu vaielda, kuid ei suutnud ei oma huvi tunnistada ega seda eitada.

„Anna andeks,“ ütles Sean keskkoolitüdruk Alice'ile, kelle ma olin hiljuti tööle võtnud. „Mulle tundub, et see pole mitte *Americano*, vaid *macchiato*.“

Alice kiikas närviliselt minu poole. Kuna ta polnud veel eriti kaua kohvikus töötanud, kartis ta vigu teha. „Ma sain aru... ma kuulsin, et te ütlesite, et te soovite *macchiato*'t.“

„Mine,“ utsitas Harper mind küünarnukist nügides. „Sul pole ju rahulolematut klienti vaja.“

Lükkasin tooli lauast eemale ja läksin leti poole. „Kõik on hästi, Alice,“ ütlesin tüdrukule. Ma poleks vist tohtinud teda üksinda leti taha jätta, sest ta oli alles kolmandat päeva tööl.

Vältisin Seani poole vaadates silmsidet kartuses, et ta võis olla minu ja Harperi juttu pealt kuulnud. „Vabandan eksituse pärast. Kas sa soovid *Americano*'t – nagu tavaliselt – ja peale koore jaoks ruumi?“

„Palun jah.“

„Küpsetasin hommikul värsked kaneelisaiu. Ehk soovid ka? Teen välja.“ Ma nägin suurt vaeva, et kliendid oleksid rahulolevad.

Sean vaatas vitriini poole ja kaalus paar sekundit mu pakkumist, kuid raputas vastumeelselt pead. „Täna mitte. Vast ehk mõni teine kord.“

„Sobib,“ ütlesin, asudes kohvi tegema. Ulatasin talle kohvitopsi.

Sean valas koort, kohendas topsi kaant ja oli juba teel uksele, kui Harper ta kinni pidas. „Tere!“ ütles Harper, näol särav naeratus, mis oleks ka kõige pahurama mehe ära võlunud. „On sul aega, et minu õe ja minuga liituda?“

Sammun kolm sammu Seani järel ja vehin meeleheitlikult kätega, andes Harperile märku, et ta ometi lõpetaks. Ma teadsin, mida ta teeb, ja mul polnud vähimatki tahtmist, et ta hakkab minu ja Seani kosjasobitajaks.

„Seanil on kindlasti muudki teha,“ lausun ma kähku. „Pealegi peaksin mina minema tagasi tööle.“

Sean kõhkles ja vaatas üle õla minu poole. „Kui teil pole midagi selle vastu, liitun hea meelega.“

„Willal pole selle vastu midagi. Ja praegu pole leti ees ühtki klienti,“ ütles Harper ning andis Seanile märku, et ta võtaks istet.

Kõhklesin ja saatsin õele pahase pilgu, aga tema ei pööranud sellele vähimatki tähelepanu.

„Istu, Willa,“ kamandas Harper.

Sean, kes poleks nagu teadnud, mida teha, seisis endiselt püsti, näol pilk nagu autotulede valgusvihku jäänud hirvel. Ma ei talunud, et Harper oli pannud ta piinlikku olukorda.

Sean tõmbas minule otsa vaadates tooli ja istus meie juurde lauda.

Harper saatis mulle pilgu, mis ütles, et ma peaksin nüüd suu lahti tegema.

Looda sa vaid! Mu väike õde polnud ikka veel aru saanud, et see ei olnud minu moodi. Meie ema suri ajuaneurüsmi tagajärjel, kui mina olin kolmteist ja käisin alles põhikoolis, nii et ma olin teismelise muretust elust ilma jäänud. Olin võtnud kodused kohustused – nii hästi-halvasti, nagu ma oskasin – oma õlgadele: tegin vanemale vennale Lucasele, Harperile ja isale süüa ja koristasin maja. Lucas läks kohe pärast keskkooli lõpetamist armeesse. Isa läks ema surmale järgnenud aastatel pisitasa liimist lahti ja uputas oma mured viskipudelisse. Pärast seda, kui Harperil diagnoositi kasvaja, liitus isa anonüümsete alkohoolikutega ja oli praegusel ajal enamasti kaine, kuigi tal esines kohati tagasilööke. Ta elas karavanpargis haagismajas ja töötas linna servas põlisasukate kasiinos.

Kui Sean oli lauda istunud, võttis maad vaikus. Harper saatis mulle kurja pilgu ja ootas, et ma võtaksin vestluse ohjad üle.

Ma ei suutnud seda teha. Mu suu kuivas ja ma vahtisin jahtuvat kohvi niisuguse pilguga, nagu võiks see anda mulle vastuse, kuidas kehtestada maailmas igavene rahu. Ma polnud end vist kunagi nii kohmetult tundnud. Harperil oli annet kaasvestlejad rääkima panna. Ta pidi teadma, kui ebamugav see olukord minu jaoks oli. Ma ei saanud aru, mida ta lootis sellega saavutada. Ma tajusin juba, kuidas mu nägu õhetas.

„Niisiis, Sean,“ ütles Harper. „Sa oled vist siinkandis uus? Ma nagu ei mäleta, et oleksin sind siin näinud?“

Sean sirutas käed laual välja ja hoidis mõlema käega kohvitopsi. Ka temale pakkus selle sisu vastupandamatut huvi. „Olen elanud Oceanside'is nüüd juba ligemale aasta.“

„Nii kaua?“ küsisin ma üllatunult. Ta oli astunud paari kuu eest mõned korrad läbi, et kohvi osta, aga siis polnud ma teda pikka aega näinud. Viimasel nädalal oli ta käinud kohvikus igal hommikul, kuigi ma ei pööranud ju sellele vähimatki tähelepanu. Ta tellis alati *Americano* ja ostis aeg-ajalt ka saiakese. Reeglina astus ta läbi kella kümne paiku, pärast seda, kui hommikune kiire aeg oli möödas.

„Ostsin maja linnast miili jagu väljas, Harvest Roadil.“

„Andrewside maja,“ nentis Harper.

Andrewsid olid kenad inimesed ja nende maja oli ilus. Nende noorim tütar Lenni oli mu klassiõde, kuigi me polnud sõbrannad. Sest mina pidin hoolitsema meie pere eest ja mul polnud võimalik kooli üritustel osaleda. Lenni oli klassivanem ja ergutustüdrukute grupi vanem. Me ei liikunud just samas seltskonnas.

„Kummaline, et ma pole sind varem siin näinud ja nüüd oled sa siin,“ jätkas Harper entusiastlikult, just nagu oleks Seaniga kohutumine olnud saatusest ette määratud. Ta saatis mulle aeg-ajalt julgustavaid pilke – küllap lootuses, et ma võtan jutujärje üle ja uurin Seani kohta kõik välja.

Seani pilk vilksatas uuesti minu poole. „Ma reisin töö tõttu päris palju.“

„Kuidas su naine sellesse suhtub?“

Toksasin laua all Harperit. Ma olin pahane, et ta üritab nii peale-tükkivalt Seani perekonnaseisu välja selgitada. Harper ei pööranud sellele vähimatki tähelepanu.

„Ma pole kahjuks abielus.“

„Tõesti? Willa samuti mitte.“

Mul oli tahtmine häbi pärast maa alla vajuda. „Sean,“ ütlesin ma jutujärge üle võttes, „palun mu õe käitumise pärast vabandust. Ma...“

Sean saatis mulle mõistva pilgu, mille peale ma panin suu kinni. „Pole midagi, Willa.“

„Sa ütlesid, et sa reisis,“ jätkas Harper, pööramata mu sõnadele vähimatki tähelepanu. „Mis tööd sa teed?“

„Ma olen fotograaf.“

„Tõesti?“ See äratas Harperis huvi ja ta ajas selja sirgu.

„Mulle on ikka meeldinud nimi Willa,“ ütles Sean, muutes ootamatult teemat ning katkestades Harperi jutu poolelt sõnalt, enne kui Harperil oleks õnnestunud teda edasi grillida. Mulle oli selge – kuigi mu õele mitte –, et Sean eelistas oma tööst mitte rääkida.

„Mu emal oli tädi, kelle nimi oli Willa,“ jätkas Sean. „Seda nime kuuleb tänapäeval harva.“

Taas vastas talle Harper. „Willa sai nime Willa Catheri järgi, kes oli üks meie ema lemmikkirjanikke.“

„Ja Harper Harper Lee järgi?“ küsis Sean, vaadates hetkeks Harperile silma.

Harper naeris. „Jah, ja meie vanema venna nimi on Lucas. Tema ei saanud nime kellegi järgi. Meie arusaamist mööda sõlmisid ema ja isa enne abiellumist kokkuleppe. Isa paneb nimed poegadele ja ema tütardele.“

„Kui kaua sul on see kohvik olnud?“ küsis Sean minule otsa vaadates.